

VI.

GIẢI ĐOẠN (THÁNG 3. 1996)

□

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 37)

*Còn nổi khổ em
em chẳng thấy. Hay là...
em vẫn sống nguy nga?
(Thơ TNH)*

San Jose, thứ Tư 15/3/1996.

Buổi sáng hôm sau cái đêm trở về từ cõi chết (**thứ Năm 29/2/1996**), tôi trông xanh xao tiêu tụy hẳn. TNH vẫn lặng im, không hỏi han tôi lấy một tiếng. Tắm rửa xong, TNH đưa Âu Cơ đi học. Riêng tôi, sự mệt mỏi vẫn còn trong cơ thể nên cũng không màng để ý thái độ TNH ra sao. (*)

[(*) Vài ngày sau, Hoàng Mộng Thu kể lại cho mẹ tôi nghe câu chuyện: Gặp TNH đâu đó, Hoàng Mộng Thu hỏi: "*Anh có cảm nghĩ gì trong khi đang chờ chị BG hồi tỉnh?*" TNH bật ngay câu đáp: "**Thật mất thì giờ!**"]

Đột nhiên ý nghĩ cứ quay cuồng hoài hại chữ Vô Thường của tình yêu và cuộc đời mà từ năm 19 tuổi tôi từng nghĩ đến bằng cái óc non dại khi bất ngờ nhận tin chết của anh Thuận Văn Chàng. Tôi chỉ muốn chạy trốn sự đau khổ bằng một chuyến đi VN với Âu Cơ để khỏi nhìn thấy sự ra đi của TNH thời gian kế tiếp. Thêm nữa, tôi cũng sợ phải một mình đối diện với từng chút nhỏ mọi thứ trong nhà này sau 8 năm chồng vợ. Quả tình, tôi vẫn còn quá yếu đuối. Nhưng biết làm sao? Cuộc đời đã quất lên tôi những vết roi tàn nhẫn thì tôi vẫn không học được chút kinh nghiệm nào từ nó. ***Sự thành thật tin rằng cái Đẹp luôn hiện hữu, đối nghịch với tâm trạng bất an khủng khiếp theo đuổi mọi điều trong cuộc sống cứ mãi làm tôi chao đảo.***(*)

[(*) Đúng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN! (Note: Feb. 26/2016).]

Trên hết, lòng người là điều khiến tôi sợ hãi nhất. Tôi cần chạy trốn. Trốn người, trốn mình, trốn luôn sự nát tan ngày càng có khuynh hướng mạnh mẽ lan rộng trong tim. Và không nơi trốn nào hay cho bằng Nha Trang, thành phố dịu dàng với tiếng sóng thiên thu gào thét đã từng nhiều lần ru dịu nỗi đớn đau trong định mệnh tôi thời tuổi trẻ xa xưa.

Buổi chiều từ nơi làm việc trở về, được tôi cho biết ý định, TNH vẫn không tỏ ra chút nào phản ứng.

Ngày kế tiếp, TNH đưa tôi đi lo *visa* nhập cảnh. Lo đặt chỗ chuyển bay sớm nhất. Lo xin cho Âu Cơ nghỉ học một tháng. Lo sắp xếp *valise* các thứ... Tôi biết, một chuyến đi bất ngờ như thế sẽ gây ra rất nhiều tổn hại từ tinh thần đến luôn vật chất. Nhưng bây giờ tôi giống như kẻ còng đường, sau lưng là tên địch thù Định Mệnh đang đuổi theo ráo riết. Tôi không còn cách chọn lựa nào khác ngoài điều tư sát nếu không bỏ đi (sớm hơn cả sự bỏ đi một cách gấp rút và tàn nhẫn của TNH).

*
* *

Nhưng rồi, ngày một ngày hai, nỗi khổ đau trầm xuống, tôi bỗng dung tỉnh táo. Nhận thấy tâm còn động vọng quá, tôi không muốn bỏ đi thảng thốt như vậy. Sự ở lại vẫn là điều đáng làm hơn cả, bởi trong lúc này, ***có chạy trốn đâu cho thoát được những vết thương đang còn rỉ máu của trái tim?***

Tôi không cho phép mình quy ngã sâu hơn. Không ai cứu nổi tôi ngoài chính tôi tự cứu. (*)

[(*) Hai câu này cũng được lập đi lập lại nhiều lần trong trí não 20 năm sau trong trường hợp quay lưng của Âu Cơ. Đau lòng là "sự đứng lên" của 20 năm cũ phần nhiều có cá chất kiêu hãnh của tôi trong đó. Nhưng lần này, Âu Cơ là đứa con gái máu thịt, *sự kiêu hãnh bay mất và tôi chỉ còn đợi chờ sự ngã gục của chính mình* mà thôi. (Note: Feb. 26/2016)]

Những ngày giờ đóng kín cửa phòng quay mặt vào vách nghiền ngẫm hai chữ Vô Thường đã đủ. Đến lúc cần phải vực dậy đôi diện thẳng với cái định mệnh quái ác vẫn bị tôi căm thù lẫn cả yêu thương trên hết. Đến hồi phải buộc mình đứng thẳng, cho dù bằng đôi chân rất yếu thì vẫn phải gượng đứng lên.

Nghĩ thế, tôi định chuyển bay 15/3/1996 và bảo TNH cứ tiếp tục chuyển bay riêng vào ngày thứ Sáu 22/3/1996.

Tôi lại vùi đầu vào sự viết lách. Nhận định rõ mọi nỗi bằng con mắt thực tế, tôi không oán trách ai hay điều chi đã là nguyên nhân cho cuộc tan vỡ hiện tại, chỉ tự nghĩ, ***kiếp nào mình vụng tu nên kiếp này buộc phải trả thế thôi!***

*
* *

Vậy là tính luôn hai ngày nằm liệt giường, chỉ non một tháng kể từ lúc khởi đầu ý nghĩ, từ Văn Uyên Xuân 1996 thành hình đúng thời gian tôi quyết định. Lý do thầm kín nhưng quan trọng nhất khiến tôi thực hành nhanh chóng cho sự

chín mười của đứa con tinh thần mới trên đủ mọi mặt: *‘Tờ Văn Uyển phải được chào đời trước cái ngày TNH rũ áo ra đi’*. Tôi e rằng mình sẽ gục ngã lần nữa sau khi TNH rời khỏi ngôi nhà này với không một lời hẹn gặp. Vì vậy, chẳng những *tôi đang chạy đua với thời gian mà còn cả với nỗi vò nát trong nội tâm mình*. Khả năng làm việc và chịu đựng của tôi không đến nỗi dở, nhưng đôi lúc phải nhận, thật bất ngờ, tôi chỉ thêm được buông xuôi mọi thứ chung quanh.

□